

■ ТОЧКА ЗОРУ

НЕ ВАРТО ЗВИНУВАЧУВАТИ МОЛОТОК!

29 жовтня 1991 року побачив світ перший номер університетської (тоді ще інститутської) газети «Резонанс». Отже – ювілей! З цього приводу й вирішили взяти інтерв'ю в редактора багатотиражки Василя Васильовича Чубура, який, до речі, допоміг і допомагає зробити перший публікаційний крок не одному з майбутніх журналістів, адже пішов уже п'ятий рік, як «Резонанс» став ще й базовою газетою кафедри журналістики та філології.

— Одразу ж гостре запитання. Наскільки нам відомо, соціопитування засвідчують існування ледь не полярних оцінок «Резонансу»: одні визнають його дуже цікавим, другі – не дуже, а треті – взагалі нецікавим. Як пояснити таку різницю в оцінках?

— Дуже просто. Це доля будь-якої газети: комусь подобатись, а комусь ні. А щодо причин... Журналістикознавство пояснює це існуванням правил наближення інтересів. Основне призначення мас-медіа висвітлювати факти навколишньої дійсності й певним чином їх структурувати. Є своєрідна ієрархія: республіканські часописи чи телепрограми подають факти одного масштабу (діяльність різних гілок влади, міжнародні події, ситуації в регіонах, якщо вони типові для всієї країни тощо), обласні, міські й районні – факти іншого масштабу, які стосуються конкретного регіону чи міста, а відомчі засоби інформації (в тому числі й навчальних закладів) висвітлюють переважно ті факти, що відображають інтереси їх читачської аудиторії. «Резонанс» – газета університетська, тож його завдання – віддзеркалювати життя університету, тобто ті події, явища, ситуації, які стосуються так чи

інакше СумДУ. Причому такі – які б цікавили всіх університетівців. А це складно, адже не тільки різні кафедри, а й різні факультети мають власну специфіку, тому цікаві, скажімо, для медфаківців події можуть не цікавити мехматівців чи фізтехівців, а події, важливі для майбутніх інженерів, можуть взагалі не обходити економістів чи гуманітаріїв і т. д. Тож і намагаємось відшукувати й висвітлювати ті факти, які б мали загальноуніверситетське значення й цікавили читачський загаль. Таких же подій, як, скажімо, «Золотий інтеграл» чи міжфакультетівський КВК, що хвилюють значну частину всіх університетівців, не так багато.

— Обласні й міські газети привертають увагу читачів поданням гострих матеріалів про ті чи інші суспільні неподобства та негаразди: неприбране сміття, підвищення тарифів, розбиті щент дороги, корупційність чиновників тощо. Хіба в нашому СумДУ все так гарно, що й покритикувати нічого?

— Ну, почнемо друкувати матеріали про всілякі непереливки, яких, звісно ж, предостатньо. Заради чого – щоб керівництву університету про них нагадати? Так воно й так обізнане. Жодного ректорату не проходить, наприклад, без того, щоб не згадували

тих чи інших гуртожитівських проблем і не розглядали шляхів їх вирішення. То навіщо ж, питається, стукати у відчинені двері? До того ж, газета має виконувати ще й рекламну функцію. Розповсюджуємо її не тільки в базовому закладі, а й позабазових структурах, на всіляких турнірах для школярів, у малій академії наук тощо. Принесе потенційний абітурієнт додому газету з матеріалами про акти вандалізму в туалетах, вибиті двері чи пиятику в гуртожитку, дискотеки, під час яких дехто починає бігати ледь не по стелі тощо, – хіба після цього не задумуються і сам випускник, і його батьки, чи варто подавати документи саме в СумДУ? Люди звикли більше звертати увагу на негативні, аніж позитивні явища. Це об'єктивна закономірність: ложка дьогтю псує бочку меду. Можна ще навести цілий шеренг причин, з яких не варто акцентувати увагу читачького загалу на тих негараздах, про які в університеті не просто знають, а й постійно шукають методів їх ліквідації.

— Ви спостерігаєте за студентством уже впродовж 15 років. Чи змінюється воно і в який бік?

— Однозначну відповідь важко дати. Молодь не існує у вакуумі, людину змалку формує суспільне середовище, а те, що сучасний соціум хворий, не є секретом. Зростаюча прірва між багатими й бідними в матеріальному плані, корупція, пертурбованість чиновництва в своєрідну касту, криміналізація практично всіх сфер життя, жорстка конкуренція за місце під ринковим сонцем і т. п. – усе це не може не впливати на світогляд юних. «Епоха змін», як свідчить відоме прислів'я, не кращі часи для більш-менш спокійного життя. Мало того, що формування покоління 80-х – 90-х років відбувалося на тлі розвалу Радянського Союзу, який програв «холодну війну» Заходу, так і моделі поведінки воно засвоювало (з 3-4 років телевизор, комп'ютерні ігри) ще до того, як навчилося логічно мислити. Тобто права півкуля, яка відповідає за емоції, почала домінувати над лівою, яка відповідає за критичну обробку інформації, що надходить з оточуючого середовища. Як результат: теперішня молодь більше підвладна різним впливам, у тому числі й маніпулятивним, коли їй диктують, нав'язують, що носити, пити, танцювати й співати. Мода є мода, але ніколи раніше не було модним у таких масштабах палити (у тому числі й дівчаткам) ледь не з перших класів, постійно смоктати, як немовля соску, пиво, не кажу вже про ранні статеві стосунки та наркотики... Далекий від того, щоб засуджувати чи закликати до здорового способу життя. Скоріше, співчуваю. Різні хронічні хвороби, психічні розлади, невміння стримувати свої тваринні інстинкти – все це наслідок того нищого стану суспільства, в якому, безумовно, винні й дорослі покоління. Це загальна біда. Тому й намагаємось робити все, аби газета залишалася поза впливами «вулиці». Храм науки – це все-таки храм. Його стіни повинні до остан-

нього лишатися фортецею для пануючого докіль «беспределу», який чимало газет «смакує» сьогодні на перших сторінках. Ринок є ринок – попит диктує пропозицію. Втім, матеріали про ті явища, які панують у молодіжному середовищі, ми друкуємо (до речі, й за вашою, студентів, допомогою), але під таким ракурсом, аби оголити їх внутрішню суперечливість, показати наявні «+» та «-». Адже немає нічого тільки поганого або тільки позитивного. Все залежить від того, як це розуміє і використовує людина. Молодотком, як говорить приказка, можна розбити горіх, а можна й чийсь голову, але молоток у тому не винний.

— Чи є в редакції «Резонансу» головна мета?

— Прагнемо сприяти збереженню в університеті атмосфери академічності, наукового пошуку, як спонукає студента до навчання, збуджує цікавість і до майбутньої професії, і до пізнання самого себе як особистості. Про негатив і без нас напишуть, критична складова в людині, як правило, переважає здатність до об'єктивного аналізу, до позитивної творчості. Як приклад такої, постійно друкували й будемо друкувати матеріали про тих наших учених, які, долаючи різні перешкоди, роблять призначену долею справу – пізнавати незвідане й передавати свої знання та вміння іншим. Розповідаємо і про наукові досягнення світового масштабу. Наприклад, в наступному номері на читача очікує стаття доцента кафедри загальної та експериментальної фізики А. Опанасюка «Наноби – прибульці з космосу» про відкриття сенсаційного характеру. Якщо її тема когось не зацікавить – то вже його особисті проблеми... До головних завдань відносимо й усіяке сприяння кафедрі в підготовці професійних не лише за дипломом, а й за сутністю журналістів.

Інтерв'ю провели
Лілія МОСТІПАН
та Дарина ЧЕРНОВА,
група ЖТ-62.

Конотопський інститут

На той час у Конотопі вже діяв НКП та навчалось у філії ХНУРЕ близько 200 студентів, близько половини випускників технікумів вступило до університетів на навчання за скороченими термінами, що було важливою передумовою створення навчального закладу. З перших же днів його існування перед ним постало нелегке завдання – створити повноцінний інститут, забезпечити належний рівень викладання, розпочати роботу з підготовки кадрів, наукову тощо.

ІНСТИТУТСЬКІ П'ЯТИРІЧКИ

Улітку 2001 року з ініціативи тодішнього першого проректора СумДУ А. В. Васильєва, міського голови Шостки М. П. Ноги, заступника міського голови Конотопа Т. М. Токаревої наказом Міністерства освіти і науки України утворено Конотопський і Шосткинський інститути як позабазові підрозділи в структурі Сумського державного університету з організацією навчання студентів за денною та заочною формами.

Щодня і щогодини цим займаються: директор В. В. Бібік, заступник директора з навчальної роботи О. Г. Шинкаренко, заступник директора з виховної роботи Т. В. Гребеник, начальники відділів В. А. Черняк і О. І. Литвин та десятки інших сумлінних працівників, які за власною ініціативою створювали і живили нову структуру.

Розвиток інституту зумовив зміни в структурі ВНЗ. У 2005 році створено 2 кафедри – математичних і природничих дисциплін, 2 факультети – денний та заочний, на яких навчаються близько 250 та 850 студентів відповідно, почала діяти Вчена рада (секретар В. В. Білоножко). Деканами факультетів призначено кандидатів фізико-математичних наук, доцента В. В. Ігнатенко, кандидата технічних наук, доцента О. І. Лепіхова. Загалом навчальний процес забезпечують 8 кандидатів наук, 20 штатних та 35 позаштатних викладачів.

З самого початку Шосткинський інституту СумДУ очолює В. Л. Акуленко. Разом із ним

з перших днів працюють заступник директора з навчальної роботи А. А. Павленко та начальник навчально-методичного відділу В. О. Полончук. Саме ці люди й стояли біля витоків майбутнього ВНЗ. І якщо 1 вересня 2001 року за парти інституту сіло 54 студенти, то зараз їх у Шостці – 1500. Створено 2 факультети, 4 кафедри, на яких працюють 2 доктори наук, професор, 19 кандидатів, 9 доцентів. У структурі інституту також навчально-методичний відділ, науково-дослідний сектор, студентське науково-дослідне конструкторське бюро, інші підрозділи.

Враховуючи сучасні тенденції переходу на нові технології, керуючись основними вимогами філософії освіти XXI століття – формується постійна турбота керівників та співробітників Конотопського й Шосткинського інститутів про якість навчання студентів, глибину їхніх знань, посилення фундаментальності в поєднанні з гуманітаризацією підготовки, про підвищення рівня загальної культури студентства.

Студентські будні

Керівництво Сумського державного університету – в особі ректора, проректорів, начальників усіх відділів і служб – постійно надає допомогу нашим підрозділам, знаходить можливості спільної діяльності як технікумів, так й інститутів, забезпечує можливість подальшого навчання за інтегрованими навчальними планами.

Анатолій РУБАН,
начальник відділу по роботі з
позабазовими структурами.

ЭТО БЫВАЕТ ТОЛЬКО В СУМГУ

На базе кафедры электроники и компьютерной техники проведена III международная научная конференция «Современные методы кодирования в электронных системах». Ее организатор и председатель, доктор технических наук, профессор, заведующий кафедрой А. А. Борисенко сказал, что СумГУ единственное учебное заведение в Украине, которое проводит специальные конференции такого рода. «СМКЭС — это наш бренд, наш козырь, и мы уверены, что за ним будущее!»

Приехало много желающих поделиться своими мыслями и опытом — из Винницы, Днепродзержинска, Ивано-Франковска, Киева, Одессы, Харькова: научные сотрудники, преподаватели, аспиранты и, конечно же, студенты. Все участники (около 30) имели возможность выступить с докладами, задать вопросы или просто послушать, чтобы в будущем вставить-таки словечко. Доклады присылались также из зарубежных стран: Канады, Мексики, Германии. Ведь рассматриваемая тема не только интересна, но и ак-

По окончании его доклада члены конференции приняли решение поддержать выдвижение на государственный конкурс серию учебников из восьми книг по электронике, которые представил Национальный технический университет Украины «Киевский политехнический университет», где одним из ведущих авторов являлся именно В. И. Бойко.

В. А. Лужецкий, доктор технических наук, профессор, заведующий кафедрой защиты информации Винницкого Национального технического университета, в своем докладе о защите от информационных помех предложил провести в мае 2007 года конференцию по аналогичной тематике в Виннице. Предложение с воодушевлением приняли, так как далеко не все назревшие вопросы в области ко-

туальна для современного общества. Цель — обмен новыми идеями, обсуждение тенденций развития методов кодирования в электронных системах, установление контактов и сотрудничество в данной области науки.

Конференция началась с пленарных выступлений. Первым взял слово «виновник торжества» А. А. Борисенко. Его тема звучала как «Биномиальный счет. Теория и практика». Доклад был встречен с интересом и одобрением, для присутствующей молодежи послужил примером доходчивого изложения далеко не простых идей.

Доктор технических наук, профессор, заведующий кафедрой радиоэлектроники Национального авиационного университета «Киев» А. Я. Белецкий в своем пленарном докладе поднял важную на сегодня тему «Защита информации от несанкционированного доступа». В свою очередь В.В. Бойко, заслуженный деятель науки и техники, доктор технических наук, профессор Днепродзержинского государственного технического университета в своем выступлении поднял тему, связанную со сжатием информации (в частности, телевизионных изображений), что сверхактуально с точки зрения передачи информации в системах связи.

дирования были в полной мере обсуждены на нынешней конференции.

Далее прослушивались доклады, которые отражали докторские и кандидатские диссертации, а также вопросы, над которыми работали аспиранты и студенты.

В заключение конференции ее председатель А. А. Борисенко подарил ряду участников такие свои книги, как «Введение в теорию биномиального счета» и «Природа информации» — совершенно свежую, только что вышедшую из типографии. Ее презентация в скором времени состоится в СумГУ. Напоминаю, что в здоровом теле — здоровый дух, профессор дарил также свою популярную книгу «Философия здоровья».

Подводя итоги конференции, можно с уверенностью сказать, что она прошла на высоком научном уровне. Было заслушано более 20 докладов, многие из которых послужат толчком для развития ряда актуальных для науки вопросов о кодировании информации.

**Любовь БОЙКО,
группа ЖТ-52.**

**На фото: доповідь професора А. О. Борисенка;
триває робота секції.**

ПОВСТАНСЬКЕ ПОЛУМ'Я

Скіфський курган метрів зо двадцять заввишки. Над ним майорять два прапори: державний та червоно-чорний (як символ українського націоналізму). Далі — долина, де грибами повиростали польові намети. «Ми на місці», — сказав хтось із членів нашої екіпажу.

Тут, на батьківщині останнього кошового отамана Січі Запорізької Петра Калнишевського, поблизу с. Пустовітівка Роменського району, розмістився кочовий табір «Повстанська ватра», учасники якого збираються лише раз на рік — восени. Цьогорічний табір кочує 5 днів, складається з 12 роїв (по 10 чоловік), які утворюють 3 чоти, тож учасників близько 120. Завзятіччї приїхали з різних куточків України: Рівне, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Харків, Одеса та Суми. Це ті школярі, вчителі, студенти, які люблять батьківщину, не бояться перешкод і випробовують себе в «тереновій грі», що проходить у лісі. Завдання: вистежити «ворога» та захопити прапорець — що означає поразку того, в кого прапорець відібрали.

У повітрі лунали різні назвиська: Потап, Нелас, Чеченець... Справжніми іменами в таборі не послуговувалися, дотримуючись традицій української повстанської армії, в якій справжні імена приховувалися «для захисту від ворога». Підготовка «Повстанської ватри» здійснюється Всеукраїнською молодіжною громадською організацією «Молодіжний Націоналістичний Конгрес», яку створив у 1998 році уродженець Роменщини Віктор Рог. Саме він проводить «таборові лекції» з маловідомої історії України. Мета: виховання у молоді національної свідомості, патріотизму, пропаганда здорового способу життя й поширення кращих історичних звичаїв українського народу.

Голова Сумського комітету молодіжних організацій Григорій Сахнюк зазначив, що подібні заходи допомагають зрозуміти молодь, відчувати її життя й зробити все для того, щоб наступні покоління були таким же вольовими, відважними, не зраджували своїх ідеалів.

...Залучила козацька пісня, табір зазбирався в похід до села, аби допомогти на відбудові Троїцької церкви, спорудженої свого часу на кошті Калнишевського. «Робимо і співаємо, — підкреслив комендант (так в таборі назвали людину, яка відповідає за організаційні моменти) Володимир Неласий, — козаки так робили, і то їм допомагало, тож і ми з піснею намагаємось відтворити міць та силу».

Що ж до харчування, то головне джерело — «матусина торбинка» (що взяли, те і мали), але гарячі супи завжди були, юнаки та дівчата не лінувалися готувати. Головував тут інтендант (шеф-кухар). За поведінку та вчасне виконання наказів відповідав бунчужий. А ватрою називають велике вогнище, для створення якого потрібна чимала кількість колод, його розпалюють в один з табірних вечорів.

Серед учасників були і студенти СумДУ. Наталка Хоминич з гуманітарного факультету, яка навчається на юриста, на запитання, що привело її сюди, відповіла: «Мені подобається двійка, я хочу перевірити себе, на що здатна, відчувти колектив, його правила. Тут кожен несе велику відповідальність. Якщо один не встиг виконати завдання, то страждає за це не лише він, а й увесь рій, відтак і чота. Взагалі, цікаво послухати лекції. Ми обмінюємось інформацією, дізнаємось про щось нове...»

Подорож закінчилася, а в душі ще довго лунали ті пісні, майоріли прапори та звучали слова, які говорили люди з різних куточків нашої України: «Ми — єдині!»

Любов БОЙКО, група ЖТ-52.

ВОЛОНТЕРИ ПРАЦЮЮТЬ

Уже третій рік на базі університету працює загін волонтерів, що надає різноманітні соціальні послуги громадянам, які перебувають у складній життєвій ситуації. За літній період разом із проектом «Служіння заради миру» проведено акцію зі збору канцелярських товарів для дітей-сиріт Веретенівської школи-інтернату. А восени волонтери брали участь у святковому ярмарку соціальних послуг Сумщини, за що нагороджені дипломом голови облдержадміністрації.

Позанавчальний час... А чим, власне, можна зайнятися в ці, вільні від підручників, посібників та конспектів години? Шаблонний набір: концерти, дискотеки, інші розважальні заходи... Однак виявляється, що існує ще безліч справ, займатися якими не лише цікаво, а й корисно. Що це за справи — знають у відділі позанавчальної роботи з молоддю (ВПР), начальником якого є Ольга Валентинівна Тисячник. Крім того, володіють тут інформацією і щодо того, як вирішувати різного роду проблеми, без яких не обходиться й студентське життя.

До Ольги Валентинівни можна звертатися з питань соціального захисту тим, хто відноситься до студентів пільгових категорій. Наприклад, з'ясувати, як отримати іменну стипендію у разі відмінного навчання та захоплення науковою діяльністю; зробити заявку на проведення тематичної кураторської години чи екскурсії...

Пробудити любов до рідної країни, міста, університету, навчити правил етикету, вміння бачити прекрасне допоможе Неля Сергіївна Зінькова, яка опікується питаннями національного, етичного та естетичного виховання.

Світлана Петрівна Недбай допоможе в організації зустрічей з лікарями (у разі потреби),

ПОСВЯТА

ПРОБЛЕМИ? ЗВЕРТАЙСЯ!

подбає про своєчасне проходження медогляду, пояснить важливість здорового способу життя. А ще вмє вона складати «чорний список ледацюг», які не відпрацювали влітку.

Завжди викликають захоплення спортивні заходи, організовані та проведені Ганною Миколаївною Костіною, яка не поступається енергійністю і запалом навіть добре тренуваним студентам. А загартований у спортивних змаганнях характер допомагає їй успішно займатися й серйозними питаннями правового виховання.

Якщо ж ви не байдужі до нездоланих дітей-сиріт і бажаєте їм якомсь допомогти, то приєднуйтеся до волонтерського руху, який очолює Наталя Миколаївна Гордієнко. Крім того, відділ співпрацює з органами студентського

самоврядування та студентською профспілкою, які реалізують побажання студентів щодо форм та змісту роботи.

При відділі активно працюють п'ять гуртків: літературно-творча майстерня (гуртківці якої і роблять цю презентацію), гурток ведучих спортивно-розважальних програм; а для дівчат — клуб за інтересами «Даринка». Якщо хтось мріє спробувати себе в ролі екскурсовода, то нехай прямує в «Краяни», а для справжніх лицарів існує клуб історичного фехтування.

Нещодавно виникла оригінальна ідея про створення кімнати національного виховання. Саме з цього приводу співробітники відділу звертаються до студентів і працівників університету з проханням — допомогти у створенні куточка українського побуту, подарувати (по можливості) глечики, рушники, вишиванки чи інші предмети, якими користувалися українські селяни...

Якщо тебе зацікавила робота відділу позанавчальної роботи і є бажання співпрацювати з ним, звертайся до кімнати 409 головного корпусу.

**Тетяна ТВЕРДОХЛІБ, Віка ЄВТУШЕНКО,
група ЖТ-61**

Уже повідомлялося, що на посаду виконувача обов'язків проректора СумДУ з наукової роботи призначений Анатолій Миколайович ЧОРНОУС. Звичайно ж, в університетського загалу виник закономірний інтерес: хто він, звідки, які плани має, тощо. Тому наш кореспондент і попросив Анатолія Миколайовича відповісти на кілька запитань.

— Представте себе широко нашим читачам.

— Народився 1969 року в селі Ленінському Кролевецького району, де й закінчив школу. Після невдалої спроби вступити до військового училища вступив на фізико-математичний факультет Сумського педагогічного інституту ім. А. Макаренка, де навчався — з перервою на службу в армії — до 1992-го року. Тому й потрапив до числа перших випускників незалежної України. Саме незалежність покликана до відкриття в нестоличних навчальних закладах аспірантури. Наш педінститут не став винятком. І тодішній професор кафедри фізики І. Ю. Проценко запропонував мені торувати шлях у науці. Через три роки й п'ять місяців я захистив дисертацію, здобув ступінь кандидата фізико-математичних наук. До Сумського державного університету прийшов у вересні 1996 року старшим викладачем кафедри прикладної фізики. Саме з нею і пов'язана моя викладацька діяльність. Тут став доцентом, закінчив докторантуру, захистив у травні цього року докторську дисертацію, яка нещодавно затверджена Президією ВАК України, тож вважаюся повноправним доктором фізико-математичних наук. Окрім навчальної та наукової роботи, виконував низку інших функцій. Зокрема, чотири роки працював заступником декана фізико-технічного факультету з виховної та навчальної роботи.

— Спершу спробували стати військовим, потім обрали фізичні... У цьому є щось спільне?

— Нічого. У школі мав нахил як до гуманітарних, так і точних дисциплін. Коли ж не вдалося вступити до військового училища, то для заспокоєння батьків поїхав до Сум, де під впливом різноманітних обставин потрапив саме на фізичні.

Кілька останніх років в Україні то стихають, то з новою силою точаться розмови про виділення державних пільгових кредитів для здобуття вищої освіти. Аби з'ясувати ситуацію, ми звернулися за інформацією до начальника відділу з практики, цільової підготовки та сприяння у працевлаштуванні Майни Григорівни Ковбасюк. Її розповідь і представляємо увазі читачів.

— Державні пільгові кредити надаються в першу чергу абітурієнтам, але можна й студентам старших курсів, які навчаються на умовах повної оплати й мають підстави для їх отримання (важке матеріальне становище сім'ї). Кошти виділяються на весь термін навчання й повертаються державі протягом 15 років після закінчення навчального закладу з відшкодуванням 3% щорічно за користування кредитом.

Для отримання позики студент має звернутись із заявою до свого деканату, який, у свою чергу, збирає відповідну конкурсну комісію, яка визначається з кандидатом на кре-

диту. Зізнаюсь, дещо несподівано навіть для самого себе, бо збирався на історичний. Але сталося як сталося, хоча історією цікавлюсь і досі. Зокрема, читаю більшість публікацій, уміщених у журналах «Сумська старовина». Чимало матеріалів з історії України, а також із народознавства та краєзнавства — маю вдома.

— Працюючи на кафедрі, захищаючи дисертації, Ви знаходитесь безпосередньо в загальноуніверситетському науковому процесі, а тепер його очолюєте. Чи змінилося Ваше сприйняття цього процесу?

— Досить давно вже реально займаюся наукою. Маю чітке уявлення про роботу аспірантів і докторантів — сам ними був і керую аспірантами. Саме організація підготовки науково-педагогічних кадрів і є одним із головних моїх завдань на нинішній посаді. Уявлення ж про те, які проблеми тут існують і що потрібно для їх вирішення, — у мене є. Зараз організую зустрічі зі всіма, хто або навчається в докторантурі, або її закінчив, але ще не захистився. Мета — вивчити реальний стан справ у кожного з майбутніх докторів наук. Одне з питань — яка допомога потрібна від університету для закінчення роботи над дисертацією і наступного захисту. Адже це забieraє багато зусиль у людини, і, можливо, комусь потрібно дати пораду, а когось просто підтримати добрим словом. Доводилося також працювати з грантами, з темами бюджетного фінансування. Тож, прийшовши з живої науки, чітко усвідомлюю, якою вона повинна бути. А як управляти науковою роботою в університеті — потрібно ще багато вчитися. Питанням номер один залишається поки що оволодіння азами адміністрування. Хоча вже чимало що встиг засвоїти.

— На які питання та проблеми в організації наукової роботи в СумДУ звертаєте першочергову увагу?

— На столі в мене лежить «Перспективний план кадрового забез-

НАУКА ПОВИННА БУТИ ЖИВОЮ

печення діяльності Сумського державного університету». В ньому проаналізовано всі напрями наукової роботи за останні роки, починаючи з публікацій і закінчуючи підготовкою кадрів, госпдоговорами й так далі... Виходячи з цього документа, й формулюється перше завдання, яке стоїть перед очолюваною мною службою — кадрове забезпечення. У цьому плані наш університет виглядає порівняно з іншими ВНЗ Сумщини досить пристойно. Але порівняння з провідними київськими, харківськими університетами далеко не на нашу користь. Однак ми амбіційні, претендуємо на лідерство, й не лише в регіоні. А для цього потрібно потужне кадрове забезпечення навчального процесу.

Друге — це робота, пов'язана з розширенням наукових тематик. У першу чергу мова про збільшення обсягів госпдоговорів. На нинішній календарний рік їх укладено на 1 мільйон 131 тисячу грн. Цю суму потрібно суттєво збільшувати. Якщо навчальний заклад себе поважає, то наука, яка фінансує і себе, і вищий навчальний заклад, повинна стояти на високому щаблі. Інше завдання в цьому ж напрямі — розширення обсягів держбюджетних тематик. Зокрема, участь у різноманітних конкурсах. У контексті ж здобуття грантів для наукових розробок ми значно відстаємо від провідних університетів країни. Найближчим часом відкривається так звана 7-ма Рамкова програма ЄС. Докладемо максимум зусиль, аби подати заявки й виграти участь у наукових розробках за цією програмою. Адже це — міжнародні гранти, вихід наших науковців на світовий рівень досліджень, низка інших позитивних моментів.

Інше — затвердження на всіх кафедрах наукових напрямів. Нами розроблений план засідання науково-технічної ради, згідно з яким на листопад призначено затвердження тематик науково-дослідних робіт кафедр, які виконуються чи виконуватимуться викладачами згідно з індивідуальними планами. Думаю, що й у цьому питанні зрушимо з «точки замерзання». На сьогодні затверджено лише 19 ка-

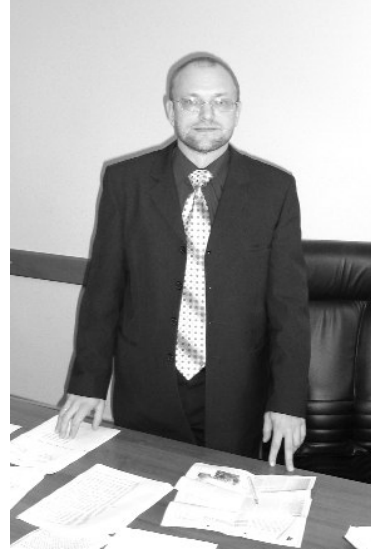
впродовж 5 років, він звільняється від повернення кредиту й нарахованих відсотків.

Якщо студент відраховується за неуспішність чи добровільно, то має почати повернення коштів через три місяці після відрахування й повністю

сплатити його протягом 15 років. Кредит надається лише один раз, і у випадку поновлення на навчання, його отримати не може. Студенти, які перебувають у академічній відпустці, мають право продовжити строк дії кредиту після повернення до навчання.

На сьогодні в СумДУ на умовах кредиту навчається 22 особи: 10 на другому курсі, 4 на третьому і 8 на четвертому.

Кредитами цікавилася Лілія МОСТІПАН.

федеральних тем.

Черговий блок проблем — наукові публікації. У середньому за рік університетівцями друкується приблизно 400 статей. На запитання, багато це чи мало, однозначно відповісти неможливо — все пізнається у порівнянні. Дуже мало статей наших науковців з'являється на сторінках серйозних закордонних журналів, а це дозволить знайти західних партнерів і полегшить шлях до укладання міжнародних грантів. У світі, й зокрема Європі, багато вкладається в науку. Наприклад, понад 30 млрд. євро має фінансування згадуваної вище Рамкової програми ЄС. А за цим стоїть сучасне наукове обладнання. Наприклад, вітчизняний електронний мікроскоп коштує близько 200 тисяч доларів США, а японський (яких у нас немає) — до мільйона. Що вже говорити про атомно-наукових закладах Польщі, про ожс-спектрометри тощо? Серйозне ж наукове обладнання — це зовсім інший рівень розробок. На жаль, поки що в університеті немає коштів, аби таке придбати. Тож на сьогодні — шлях лише через міжнародні наукові угоди.

Ще одна важлива ділянка робота — спеціалізовані вчені ради із захисту дисертацій, яких у нас тепер три: одна із захисту докторських (фізико-математичні науки) та дві — кандидатських (економічні й технічні науки). В найближчих планах відкриття ще однієї — з технічних наук. Власні спецради полегшують фінансовий тягар університету (при захисті дисер-

тацій), а також рекламують нашу наукову школу.

Терміново треба розбиратися з інститутом заступників деканів з наукової роботи. Це, на жаль, поки що дуже слабка ланка.

— Періодично на сторінках «Резонансу» з'являються матеріали щодо наукової діяльності студентів. Загалом у цій царині більше плюсів чи мінусів? У чому вони проявляються?

— Нагадаю про минулорічні досягнення наших студентів на Всеукраїнському конкурсі наукових робіт: подали до участі — 126, вибороли 21 призове місце, 20 робіт відзначені грамотами різних рівнів. Однак цей успіх — тільки один бік медалі. Потрібно, щоб не одиниці, а оновна маса студентів активно працювала в наукових лабораторіях, брала участь у розробці кафедральних тем тощо. Що це дає? Найголовніше, — підвищує рівень майбутніх фахівців. По-друге, виявляються претенденти для подальшого навчання в магістратурі й аспірантурі, тобто для підготовки висококваліфікованих професорсько-викладацьких кадрів. Загалом, якщо кафедра серйозно працює в науковому плані, постійно розробляє одну чи дві теми, то над цими питаннями працюють докторанти, аспіранти, магістри, студенти. Почати й завершити серйозну наукову тему без цих категорій просто неможливо. Творча наука без становка повинна бути на всіх без винятку кафедрах університету, а випускових — і погів.

— Ваші побажання студентам?

— Зараз у суспільстві на перше місце виходить рівень підготовки фахівця з вищою освітою. За час навчання студент повинен як отримати знання, так і оволодіти технологією самоосвіти. У цьому важливу роль відіграє заняття наукою. Якщо людина знає, як здобуваються знання в конкретній галузі, то в подальшому житті реалізує свої найамбітніші плани. Також хочу побажати студентам побільше читати літератури, не обов'язково пов'язаної з майбутнім фахом — вища освіта, це ще й висока мета, високий моральний і духовний рівень. Отже, підсумовую: треба навчитися вчитися й «втягнути» з викладачів усе, що знають вони. Тоді молода людина зможе себе сповна реалізувати.

Інтерв'ю провів Володимир САДІВНИЧИЙ.

КРЕДИТИ СТУДЕНТАМ

дит і передає інформацію на розгляд Вченої ради університету для затвердження.

Одержувач може повернути кредит раніше зазначеного в умові терміну. У разі невиконання умов угоди, ухилення від повернення кредиту ВНЗ застосовує засоби для стягнення заборгованості відповідно до законодавства. Якщо студент після закінчення ВНЗ працюватиме в сільській місцевості й щороку на день сплати кредиту надаватиме відповідну довідку з місця роботи

Перевіряючи істинність викладацьких розповідей про принципи роботи видавничих організацій і поліграфічних підприємств, студенти групи ПР-34 (спеціалізація «Видавничі справа і редагування») ознайомилися з роботою потужного книговидавничого підприємства з Харкова «Торнадо».

РЕЗОНАНС

“ЗОЛОТА СЕРЕДИНА”

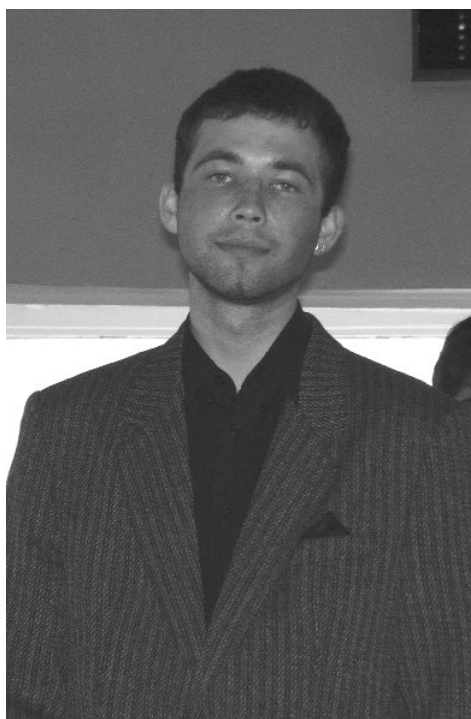
НАРЕШТІ КВОРУМ МАЄМО НОВОГО СТУДЕНТСЬКОГО РЕКТОРА

Маленький папірець зеленого кольору з написом «мандат» насправді важив чимало на студентській конференції, що відбулася в середині жовтня. Його кілька разів піднімали вгору, опускали або просто тримали в руці, не вирішивши, за кого віддати свій голос. А дехто в той день взагалі не мав такого папірця. Таким лишалось лише уявно проголосувати за того претендента, якому вони симпатизували.

Анна Товстуха (нині экс-виконуюча обов'язки студентського ректора СумДУ), повідомила, що з 307 представників органів студентського самоврядування на конференції зібралися 155. А це означало, що довгоочікуваний кворум є, а відтак конференція, скликання якої проводиться вже втретє, нарешті відбудеться. Після цього оголошення у залі прозвучали радісні вигуки, що обіцяло цікавий та емоційний хід конференції.

Почалося все з Гімну України, потім — звіт команди попереднього студентського ректорату: що зроблено чи, навпаки, не зроблено. Володимир Чепик не зміг прийти для цього на конференцію. Анна Товстуха пояснила це заклопотаністю колишнього студентського ректора на новій посаді та звітувала від його імені. Пропозиція проголосувати за задовільну чи навпаки роботу студентського ректорату викликала невеликий ажіотаж. Дехто обурювався: мовляв, якщо проголосують за незадовільну роботу, то що це змінить? Сенсу немає. Інші говорили, що за це взагалі не повинні голосувати першокурсники, адже не мають ніякого уявлення про те, чим колишній «студентський уряд» займався. З критикою виступила Анна Костіна (співробітник відділу

САМОВРЯДУВАННЯ

позанавчальної роботи), яка відзначила чимало недоліків у роботі попереднього студентського ректорату. І попри все за підрахунками піднятих мандатів (кругленьке 100) оцінку «задовільно» затвердили.

Далі — дійство суто за встановленим регламентом: звіт — 3 хв., виступ — 2–3 хв., питання залу — 1 хв. Проголосували за прийняття пропонуваніх змін у Положенні та Додат-

ку до Положення «Про принципи роботи виборчої комісії студентського самоврядування СумДУ», а також затвердили склад цієї комісії та спостережної ради.

Та все ж головним питанням конференції стало призначення нового студентського

ректора, яким став Антон Акулов. Він у той же день оголосив склад своєї команди, яка працюватиме з ним протягом його перебування на посаді. Нових облич немає — все ті ж, хто працював з ним до цього. Здавалось б, усі «портфелі» роздано, та 2 посади залишилися вакантними: проректора по культурно-масовій роботі та секретаря ректорату. Хто їх обійме — поки що невідомо.

Студентська конференція дала уже не виконуючого обов'язки, а повноправного ректора, в руках якого — життя студентства, тобто наше з вами, в університеті й частково поза ним. Будемо сподіватися, що він це усвідомлює. Та не слід покладатися лише на роботу керівного органу самоврядування, від нас же самих залежить також багато.

«Чомусь раніше могли студенти обійтись без цього керуючого органу, а сьогодні й з ним у вас немає потрібної активності й бажання робити щось цікаве й корисне. Така байдужість лякає», — говорила про наболіле заступник декана гумфаку з виховної роботи Тетяна Василівна Кузнєцова, виступ якої примусив замислитися над існуючою проблемою байдужості чималі частини студентів до того, що відбувається в «альма-матер» за межами їх особистих інтересів, які досить часто не співпадають з інтересами університетського загалу. Як її вирішувати й чим зацікавити замкнених виключно на самих собі студентів — це вже клопіт новообраного студентського ректорату й усіх небайдужих до життя-буття університету.

Юлія ГАЙДИНА,
група ЖТ-41.

ПРИКОЛ

INTERESTING SITUATION

Якось по дорозі на практику зустріла свого колишнього однокласника Сергія. Ми давно не бачились і почали завзято ділитися новинами з нашого, вже дорослого, життя. Навіть не помітили, як опинилися на порозі редакції. Вже думала прощатися, але він продовжував розмову, заходячи до приміщення. Я здивовано поцікавилась, чи далеко він зібрався? Аж раптом назустріч прямує заступник редактора й дивиться з цікавістю на мого супутника, а той якраз просить мене допомогти йому влаштуватися в газету на роботу, аби спробувати й свої сили втримати перо.

Заступник редактора вже прямо перед нами, запитує: «Олю, а кого це ти привела?» Я чомусь розгубилася й видала: «Не знаю, перший раз його бачу!» Доки приходила до тями, мій жвавий «товариш-незнайомец» зайшов у одну з редакційних кімнат і зручно вмотивував за комп'ютером. Я почервоніла, не знала, куди подіти очі. Увага працівників була зосереджена не стільки на хлопцеві, який почував себе тут як вдома, а на зніяковілій практикантці, яка просто воліла провалитися під землю від сорому за свого нахабного супутника.

Далі — ще краще. Увійшов головний редактор. Сергій встав і спокійно промовив: «Привіт! Як справи? Дай трохи грошей на кишенькові витрати — відпрацюю, якщо на роботу візьмеш». Можете уявити вираз мого обличчя? Я неначе побачила примару. «Боже, — думаю, — привела до редакції терориста!»

Редактор підійшов ближче до нього, дістав кілька купюр, запитав, чи все гаразд вдома. «Авжеж, тату, по-іншому й бути не може!» Нарешті до мене дійшло, що «проколалась», попалася на гачок... І моя зніяковілість змінилася посмішкою.

Подруга сина редактора
Оля ГУПРИНА,
група ЖТ-51.

РИТОРИЧНЕ ЗАПИТАННЯ

КОМУ ПОТРІБНА ЦЯ ПРАКТИКА?

Студенти бувають різні, з різним ставленням до «грязинки граніту науки»: для одних навчання — це тортур, постійне змагання бажань і обов'язків (жаліють свої «молочні зуби»), іншим воно приносить задоволення, гартує дух, займає руки — їм по зубам не те що граніт, а й каміння більш коштовне.

В ідеалі від навчання потрібно отримувати задоволення, а для цього слід обирати професію не за модними тенденціями, а прислуховуючись до внутрішнього голосу. Та й без навчальної практики складно буде зробити той визначальний крок до омріяної професії, навіть отримавши диплома.

Від результатів першої зустрічі студента-практиканта з реальними спеціальностями залежить багато чого в усьому його подальшому житті. Важливо досягти внутрішньої згоди, єдності з майбутньою професією (майже так само, як з людиною, для якої живеш і яка живе для тебе).

Упевнена, що всього цього можна досягти — просто треба забажати. Кожен сам визначає для себе пріоритети. Тож кому потрібна практика — незалежно від того, яку спеціальність ми студіюємо? Відповідь очевидна: першодусім нам самим!

Відповідь знаходила
Наталка ЛУГОВА, група ЖТ-51.

НІ для кого не секрет: якщо сильно чогось захотіти, — бажання обов'язково здійсниться. Про конкурс-есе на тему «Я — майбутня жінка-лідерка» Леся Федченко, першокурсниця гуманітарного факультету, дізналася кілька місяців тому. Надіслала роботу... Отут і спрацював принцип «обов'язкового здійснення сильного бажання»... Втім, слово Лесі.

— Як з'ясувалося, журі довго «потіло», бо таких бажаючих, як я, виявилось аж 300! Певно моє прагнення перемогти було настільки сильним, що опинилася у числі щасливиць, запрошених до Києва Українським жіночим фондом на зустріч із першою леді нашої країни Катериною Ющенко та іншими VIP-жінками. А серед останніх — відомі політики, бізнесмени, головні редактори провідних жіночих журналів, проректо-

БУТИ ЛІДЕРОМ

МРІЇ УКРАЇНСЬКИХ ДІВЧАТ XXI СТОЛІТТЯ

ри університетів, губернатори, бізнеследі, телеведучі, з-поміж яких Маша Єфросініна й Наталя Мосейчук із 5 каналу...

У кожній VIP-жінки свій життєвий шлях, своя історія та свій рецепт успіху. Ними й ділилися з майбутніми лідерками під час зустрічі в Українському домі. Незважаючи на юний вік запрошених,

вони виявились вдячною аудиторією, показали неабияке розуміння проблем як свого середовища, так і всієї країни. Деякі хочуть працювати в бізнесі, деякі цікавляться політикою, суспільствознавством, інші — задумуються за приводу гендерної нерівності в парламенті й уряді.

Крім зустрічей, бесід та спілкування тет-а-тет, на учасниць чекали тренінги: написання резюме, прояви лідерства, співбесіда тощо. А наступного дня пройшов майстер-клас від компанії «Мері Кей», під час якого дівчата знайомилися з мистецтвом макіяжу.

«Найголовніше в житті — ваші цінності. Ніколи не відмовляйтеся від них. Пам'ятайте, що Бог завжди з вами!» — радила пані Катерина Ющенко.

НА ФОТО: зустріч учасників.

«УЧИТЬ ИЛИ НЕ УЧИТЬ?»

Именно этот, почти гамлетовский, вопрос терзает душу первокурсника, вспоминающего примерно так же, как теплицу высаженная на весенних грядках рассада, беззаботность школьной жизни. Да, там главными «правилами выживания» были удовлетворительные оценки да сносная дисциплина. Учителя контролировали выполнение домашних заданий, спрашивали прочитанные параграфы, не забывая, что придется отчитываться за «процент успеваемости» перед чиновниками от просвещения...

А в универе все не так. Преподаватели не будут за тобой шпионить, просят написать упражнение, проверяют тетради, уговаривают выучить стих наизусть. Не хочешь? И не надо! Придет сессия и каждый (кого деканат допустит к участию в ее драматических актах) получит по заслугам. Такое вот правосудие. Хотя до него еще далеко. Сейчас для первокурсников что главное? Правильно: разобраться, где вкуснее всего булочки, и набраться наглости, необходимой для своевременного попадания в лифт, дабы не опоздать на пару, стремительно кочуя (причем без верблюда) из ЕТ в главный кор-

пус или наоборот. А еще — вовремя выяснить, что задали на практические, и найти нужную литературу. Книжки тут выдают. Но хотя и метко, да редко. Демократия. Вот универ и предоставляет студенту право выбора: ищи, мол, источник знаний по себе, хоть в печатном, хоть в электронном виде. Главное — что? Правильно: не паниковать (а бывает, чего греха таить, сама пробовала) Не в библиотеке, так в магазине или у одногруппников необходимое позарез «джерело» обнаружится.

Конечно, еще много других проблем накатывает. Надо как-то справиться с диким цейтнотом, сформировать дружеские отношения в группе, завладеть вниманием и уважением преподавателя и т.д. и т.п. Хочешь не хочешь, а на гамлетовских весах перетягивает чаша с «Учить!». Дабы не случилось обратного, чреватого больно уж нежелательными последствиями, следует придерживаться заветных правил, уже продегустированных матерями студентами:

1. «Для преподавателя твое молчание на практических не золото, а незнание»;
2. «Никогда не говори, что все выучил и можешь ответить на любой вопрос» (могут проверить!»);
3. «Преподаватель всегда прав» (хотя частенько хочется вставить свое словечко несогласия);

4. «Одногруппники — твои партнеры» (значит, поставив кому-то из них подножку, можешь упасть сам);

5. «Копировать всю информацию в голову не только бесполезно, но и опасно — память может не выдержать, перезагрузка не произойдет, и вместо университета рискуешь оказаться в намного более спокойном месте (куда, однако, отправляются без малейшего желания);

6. «Прогул — не отгул, с этим не шутят, — по крайней мере, преподаватели!»;

7. «Хочешь, чтобы тебя уважали и понимали? Научись с пониманием и уважением относиться к другим»;

8. «Будь собою, «новые» люди всегда нужны так же, как и новые идеи!».

Любов БОЙКО,
группа ЖТ-52.

НЕ зважаючи на роботу, спрямовану на покращення ситуації в гуртожитках СумДУ, зміни на краще не відбуваються так швидко, як хотілося б. Саме з цього приводу ректор А. В. Васильєв провів уже кілька нарад. Увагу представників деканатів та студентського самоврядування привернули увагу конкретні події суто негативного забарвлення, які, на жаль, поки що мають місце.

Приводом для одного з таких обговорень стала нічна бійка та проживання у гуртожитку незареєстрованих людей. У зв'язку з цим розглянута й проблема перепусток. Студенти сфотографувалися для них, але система контролю так і не діє.

Взагалі кожне з питань, що порушується, тягне за собою низку важливих проблем, для розв'язання яких не вистачає, як правило, коштів, належних зу-

НЕ ВСЕ ТАК ДОБРЕ, ЯК ХОТИЛОСЯ Б...

силь... Не обійшли увагою питання й перегляду угоди з охоронною службою. Контролювати ситуацію та дисципліну в гуртожитках лише заступники деканів та коменданти не можуть. Єдиний вихід — участь у цьому питанні представників студентського самоврядування. Будемо сподіватися, що обраному недавно студентському ректору та його команді вдасться випрацювати ефективну стратегію й тактику для вирішення (хоча б частково) гуртожитських проблем.

Юлія КАРПЕНКО,
група ЖТ-41.

■ СТРАШНИЙ ЯЗИК НЕ ТІЛЬКИ У СТУДЕНТА

«ПЕРЛИНИ»

ВИКЛАДАЦЬКОЇ МОВИ

- У нас на роботі багато роботи.
- Надо работать одновременно на два анализатора.
- Неужели я произвожу на вас такое монструальное впечатление (впечатление монстра — авт.).
- Строение тела у дельфинов не позволяет им заниматься какой-либо общественной деятельностью.
- Скільки русизмів, що соромно слухати. Аби язиком ляпаль!

· Я с этим предметом не расстаюсь уже 10 лет: и сплю на ней, и ем на ней, и все остальное на ней делаю...

· Лінощі як обувають, то хто зна, що з ними робить!

· Я не задаю вопросы, я спрашиваю!

· Я сейчас дам вам что-нибудь посложнее, чтобы вам было легче!

· Це було винайдено на 114 років раніше, ніж вважалося раніше.

· Якщо вже переглядати кордони, то Америка залишиться о-о-т-такою мізерною, бо вона то від тієї держави відтяпала, то від тієї...

· Що стосується України, то це просто біда, скажу я вам.

· Я ще раз попереджую: кому буде цікаво — приходьте!

— вимагати сркупульозної гігієни, аж до нудоти в пірсінг-гіста (бо ж ніхто, сподіваюсь, не хоче стати ВІЛ-інфікованим).

І спец фо всім хто проти:

— аргументувати свої заяви, що пірсинг робити не можна;

ПІРСИНГ З МОЛОКОМ ТА КАВОЮ

Наш мозок вже настільки напханий суспільними стереотипами, які прикидаються нашими життєвими позиціями, що коли бачимо пірсинг, то не можемо вигадати нічого нового, а обираємо одного з двох одвічних «близнюків», а саме: ГИДОТА і УхТи. Оскільки більша частина суспільства (переважно старше покоління) законсервована, як ризькі шпроти, частіше обирають близнюка на «Г». Ну, не вбачають краси в атрибутах пірсингу, сприймають його як жажливу образу людської краси, або навіть як гріх перед Богом, образом і подобою якого адама\єву створено і чомусь без металевих вставок. Попри це, пірсинг набуває все більшого поширення у молодіжному середовищі (неформали, формали, пляжні дівчуки, хворі люди й прочая). Проколюють все, де тільки можна якось підхитити складочку шкіри: губи, брови,

ніс, перенісся, вуха, пупи, інтимні місця, щоки (в усіх акупунктурних і не дуже точках). І прикрашають себе найрізноманітнішими прикрасами, від помаранчевих зірочок до чорних тунелів з радіусом 14 мм. Хтось вважає це модою, а хтось проявом внутрішньої свободи, але

яка ж мамця віддасть свою дитинку в руки пірсінг-гіста? Щоб якийсь там дядько проколов дірочку у її щічці та вставив туди шматок залізяки! А уявіть, людоньки, який же тоді буде шкандаль серед усіх рідних та знайомих! Тим часом, дитинка йде й без відома батьків

кількість тих, хто при зустрічі з пірсингованим мальчиком\дівчукою згадає близнюка на «У» потроху зростає...

Тож при спілкуванні прихильників «Г» з прихильниками «У» виникають протиріччя, а іноді й до війни доходить. Особливо, коли конфлікти в сім'ях спалахують. Бо

робить проколи... Потім знаєте, який Армагедон — при зіткненні двох барикад, батьків і дітей, за і проти?!

Отже тим, хто хоче Апокаліпсису у квартирі, треба:

— сказати мамі: «я зроблю все одно», «це моє тіло», «що хочу, те й роблю»;

— піти до подружки, і потикати собі язика голкою (для посилення ефекту бажано кров не стирати, а так і з'явитися додому).

А тим, хто хоче отримати пірсинг без Апокаліпсису, варто:

— передусім обов'язково домовитися з батьками;

— пожаліти себе й сходіти до спеціалізованого салону, а не штрикати себе голками та булавками вдома (якщо вже хочеться своєї крові, то просто поріжте собі ноги або руки лезом для гоління);

— запротестувати, якщо діврявити ваше тіло полізуть зі штуками автоматичної дії, бо пірсинг-пістолети заборонені);

— довести, чи ж справді деякі елементи пірсингу мають негативну символіку, адже нецивілізовані племена в глибинах африканського та американського континентів і досі це використовують, а вони ближче до природи, то може їм видніше;

— задуматись над тим, чи не пірсинг своєрідним простестом нашого асфальтно-бетонного покоління проти такої цивілізації, яку нам у спадок лишили попередники з їх безкінечними революціями та виплеканою культурою

Всім кави, схиленості й пірсингу на собі, в собі або поза собою...

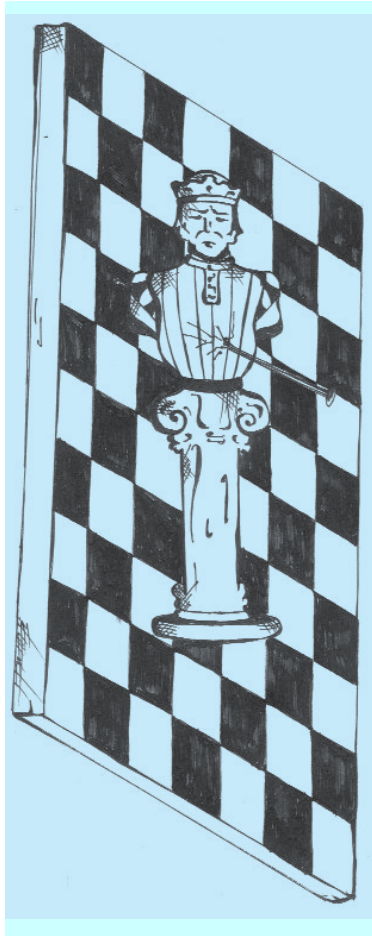
АВАЛОН (фіолетовий Будда)

МАТ БУВАЄ І БЕЗ ШАХУ?

Не лише сучасний «вуличний фольклор», а й студентський сленг заливає повільно ненормативної, як термінують це явище філологи, лексики. Авангардна література також не відстає. Талановито, зі смаком віддзеркалює у модернових виданнях «мову туалетів та підворіть», що перекочувала вже в престижні клуби та ресторації, бо-модні й не дуже тусовки. Далекі від моральних висновків, добре це чи погано. Маємо — що маємо. На те чимало як об'єктивних, так і суб'єктивних причин. Інша річ, знають чи ні прихильники «міцних слів» наслідки такої комунікації?

А варто б знати, що говорить з цього приводу наука. Наприклад, фахівці Центру екологічного виживання й безпеки стверджують, що слова, від яких у рафінованих інтелектуалів в'януть вуха, за сивої давнини вважалися... сакральними, святими. Застосовувалися вони в стародавніх ритуалах та обрядах для «викликання сил роду», тобто енергетичних субстанцій, які панують у так званому «нижньому світові», до якого відносять також ті рефлекси й інстинкти, що спільні в людей і тварин: харчовий, агресивний, сексуальний тощо.

Уживати ці слова дозволялося тільки в певні дні, декілька разів на рік, а в інший час вони перебували під суворою забороною. Наші нецивілізовані предки остерігалися її порушувати, бо знали, що вживання сакральних слів без потреби в позаобрядових ситуаціях неминуче веде до... імпотенції. А якщо матюкатися почне жінка, то поступово перетворюватиметься на чоловіка: почнуть пробиватися вуса, а ноги

ставатимуть волохатими... До того ж, негативні генетичні порушення як у жінок, так і чоловіків проявлятимуться і в нащадків.

Учені провели низку експериментів, які підтвердили правдивість наведеної вище інформації. Наприклад, поливали зарядженою добірним матом водою зерна пшениці, внаслідок чого з них зійшло тільки 48%, а з тих, які полили водою з побутовою лайкою, зійшло 53%. Зерна ж, полили святою водою зійшли майже стовідсотково.

Тож варто задуматися, чи випадково програш у шахах, найінтелектуальнішій грі, названий таким коротким, але таким підступним словом, — «мат»?

За матеріалами преси.
Малюнок Наталки НОВАК.

І СНОВА — ПРО ЛЮБОВЬ...

Тема наскільки избита, настільки і востребована. О том, що же это за явление такое — любовь, не только сушили, но и ломали головы многие: начиная великими философами и заканчивая учениками средних классов. Решила поискать «золотой ключик» и я, но пока что не на своей практике. Вот ответы более опытных на вопрос, что же такое любовь?

«Это — миф», «Похоть и безумное состояние разума», «Сильное чувство между двумя людьми», «Когда ради любимого человека готов на все», «Взаимопонимание», «Такие отношения между парнем и девушкой, которые

определяются такими понятиями, как забота, нежность, доверие! Если получается не разрушить их в течение долгого времени, то это и есть настоящая любовь», «Секс!» (коротко, но довольно туманно, ведь это не только у людей бывает), «Самое странное и непонятное чувство»...

Разноголосица. Никакого единства мнений. То ли опыт не тот, то ли не тех спрашивала. Попробовала зайти с другого конца: считаете ли возможным это чувство в наше время? «Да!» ответило 75 % опрошенных, «Нет!» — 25%. Что ж, более-менее ясно.

Говорят, что всегда существует и третий путь. Ладно, вопросов хватит и на третий, и на десятый. Например: в каком возрасте нормально начинать половую жизнь?

Самой нижней возрастной планкой, после которой можно «дружить полами», была названа цифра 16. Самой высокой — 20. Большинство считает, что применять «Кама-Сутру» на практике можно с того же возраста, что и посещать избирательный участок, то есть с 18-ти.

Можно спросить и так: «А если «дружат полами» раньше 16-ти — как вы относитесь к этому?»

«Осуждаю, но это их дело», «Отношусь положительно, то есть плевал на них». «Это дело сугубо личное, лишь бы с умом», «Негативно. Ранний секс — это аморально, для меня. А другие — пусть как хотят», «Чему быть, того не миновать. Запретный плод сладок...»

Подавляющее большинство опрошенных проявили недюжинный здравый смысл, сознательность и желание следовать моральным нормам. Интересно, откуда же тогда столько аборт, венерических заболеваний и носителей ВИЧ-инфекции? Кто ответит?

Дарина ЧЕРНОВА,
група ЖТ-62.

ПРИЕХАЛИ. УВИДЕЛИ. ПОБЕДИЛИ!

В городе, который почему-то не только одесситы называют мамой, в 13-й раз случился ежегодный фестиваль «Жемчужина у моря». Организовала эту случайность Ассоциация КВН Украины (АКУ), в которой зарегистрировано 113 коллективов из разных регионов страны. Среди них — 7 команд КВН из нашего родного города. Почти все выступили на достойном уровне, кроме самой молодой. Некрасиво себя повела команда «СНГ» (Сборная Нашего Города) — впервые приехала и сразу же... выиграла!

Сформированная только 3-го октября 2006 года, она состоит из лучших представителей разных команд. Естественно, что не обошлось и без «политеховцев» — известных не только в стенах Альма-матер, гуманитарных и по форме, и сути Лелика с Боликом, а также мехматовца Сергея Доценка

(звукооператор), будущего инженера Димы Половьяна (капитан) и студклубовца Руслана Солохи (руководитель). Решили устроить допрос капитану.

— Как появилась идея создать именно сборную города?

— Многие знают о проведении такого мероприятия, как «ОКОП» (Обмен Квновским ОПытом). Его цель — повышение уровня КВН движения в области с помощью обмена опытом среди самих же КВНщиков. Там и родилась сборная.

СумГУшная часть СНГ

— Что скажешь о самой игре?

— Сложная! Участвовали команды, которые уже не один год ездят в АКУ, но, как говорится, лиха беда начало. Пока готовились, семь потов сошло, зато результат налицо. Начинать с успеха — хороший знак.

— Какие планы? Есть ли наполеоновские?

— А как же! Мы попали в «Кубок Ассоциации», где нужно получить абсолютную победу, чтобы попасть в «Суперкубок». КВНщик — тоже человек, а человек, как известно, жив надеждой. Вот и надеемся преодолеть сопротивление всех команд и там. Думаю, получится, ведь представляем интересы нашего любимого города, и просто не вправе подвести!

Алина ПОЧАТКО,
Маргарита СЕРЕДА,
група ЖТ-51.

СПЛАВ КРАСИ ТА ЗДОРОВ'Я

У жовтні збірна СумДУ з аеробіки (тренер О.Йошкіна) взяла участь у змаганнях на Кубок Федерації аеробічної гімнастики «Фітнес Україна», що відбувся в Харкові. Серед суперників — команди з Києва, Луцька, Донецька, інших міст... Словом, боротьба за призові місця не була легкою, але попри її напруженість учасниці повинні були виглядати легкими, ненапруженими, яскравими... Досягається це численними репетиціями, спеціальними вправами, неабиякими зусиллями волі.

Команді вдалося увійти до фіналу, але Кубок не виграли. Харків'янам більше пощастило (вдома ж, як відомо, й стіни допомагають). Але яскравість, нестандартність композиції сумських красунь відзначили й судді, й глядачі.

Окрім аеробіки, дівчата серйозно цікавляться й черлідінгом (підтримкою спортивних команд). Тому їх часто запрошують виступати на матчі, де грають футболісти команди «Універсатар» і баскетболісти команди «Сумхімпром». Беруть вони участь і ледь не у всіх конкурсах та святкових концертах, які відбуваються в СумДУ.

Щодо планів на майбутнє, то тренер О.Йошкіна говорить так: «Й надалі розвиватимемо цей граціозний вид спорту в університеті. З цієї метою щороку набираємо абонентські групи, але не всі витримують потрібні навантаження на тренуваннях. Ті ж дівчата, у яких достатньо волі й сил показувати гарні результати, автоматично переходять до збірної команди. Тож ласкаво просимо усіх, хто хоче випробувати себе, набути ще більшої жіночої привабливості й чарівності!»

Уляна ДРЮЧКОВА, група ЖТ-62.

